

*Wall Street er bankerot, og Obama gennemtvinger
ved magt et termonukleart Armageddon:*

Foregrib! FDR's Første 100 dage

Af Michael Steger

»I sådanne perioder er der en akkumulering af den kraft, der ligger i at kommunikere og modtage dybe og lidenskabelige idéer med hensyn til menneske og natur.«

- Percy Bysshe Shelley
Et forsvar for digtekunsten, 1821

EIR, 4. september 2015 – Franklin Roosevelts Første Hundrede Dage¹ var ikke en bureaukratisk drejebog, ej heller simpelt hen resultatet af effektiv management og indgåelse af politiske aftaler, og hvis det skulle blive reduceret til noget sådant, ville det ikke føje meget til at løse vores nations umiddelbare krise. Det essentielle i FDR's Første Hundrede Dage som præsident var motiveret af intet mindre end en poetisk og skabende impuls til handling, sådan, som FDR ofte citeres for at sige i sin første indsættelsestale: »Nationen beder om handling, og handling nu.« Ikke blot for den omgående genrejsning af nationens fysiske overlevelse, som de helt bestemt præsterede, men, hvilket vil have større virkning, for en afslutning af den kulturelle forringelse og grasserende

FDR's første »Samtale omkring pejsen«, 12. marts 1933, hvor han præsenterede Undtagelsesbankloven.

degenerative tilstand af nationens lederskab, såvel som af nationens kultur i almindelighed – en degeneration, der i stigende grad var taget til i, siden mordet på præsident William McKinley i 1901.²

¹ Se: »Glass-Steagall 1933: Franklin D. Roosevelts 100-dages program – Med hans egne ord – FDR's Første Indsættelsestale«, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=7330>

² Se: »Londons mord på McKinley lancerede et århundrede med politiske mord«, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=6895>

Disse første hundrede dage, der tog deres begyndelse den 4. marts med FDR's første indsættelsestale og gennemførelsen af Undtagelsesbankloven af 1933 (oprindeligt: Emergency Banking Relief Act), og frem til den 16. juni 1933 og vedtagelsen af Glass/Steagall-bankloven, var intet mindre end et komponeret fremstød, der udsprang af en stærk overbevisning i årene forud for FDR's faktiske indsættelse, og hvis hensigt var at opnå intet mindre end en genoplivelse af nationens arv fra hans forgængere, Abraham Lincoln og Ulysses S. Grant, dvs. en total genrejsning af nationens magt i arven efter Alexander Hamilton, men med tilføjelse af den styrke, der kommer fra betydningsfulde videnskabelige og kunstneriske fremskridt siden Borgerkrigen, og for slutteligt, og endegyldigt, at gøre en ende på Wall Street-slavesystemets, også kendt som Det britiske Imperiums, internationale magt.

Det turde være åbenlyst, men behøver at understreges under de aktuelle strømninger af national fejhed, at, var FDR's evner ikke blevet brat afbrudt af hans utimelige død, og var hans personlige mission blevet fortsat af flere end blot en håndfuld patriotiske amerikanere, der besad den samme, ophøjede hengivenhed, ville vi i dag ikke være konfronteret med truslen om umiddelbart forestående, finansiel disintegration og atomkrig.

I kølvandet på FDR's død stod nationen over for en omgående tilbagevenden til den kulturelle forringelsesproces, som han med en så ubrydelig hårdhed havde modsat sig. Under en sådan tilbagegang må vi nu unødvendigt tåle Obamas psykotiske, masse-morderiske regering – indbegrebet af vor degeneration – hans uophørlige trusler om atomkrig mod, og det er ikke tilfældigt, to af FDR's største allierede i Anden Verdenskrig, Rusland og Kina. Hvor er de store amerikanere?

Det, der må og kan lanceres i de kommende uger, hvis ikke dage, der ligger foran os, er en omgående genoplivelse af FDR's skabende ånd – et fælles, forpligtende engagement for at fjerne den pest, som er Wall Street, og, som Lyndon LaRouche fornylig udtrykte det, »begrave de døde« – og således genoplive geniets skabende og produktive ånd, der i øjeblikket ligger i dvale i vor nations gode befolkning. Det var FDR og hans nærmeste kreds af rådgivere, der, samtidig med, at de stod over for massiv opposition fra fascister, hjemme og ude, udløste vores nations skabende potentiale, med begyndelse i de Første Hundrede Dage.

I dag vil vi, under et nyt og bedre lederskab, og med allierede, der tæller mere en halvdelen af verdens syv milliarder sjæle, befæste dette potentiale og opfylde FDR's glødende ønske på global skala. Det

te må ikke vente til januar 2017; det må begynde nu. Labor Day-weekend³ vil være en passende anledning.

John Pierpont Morgan, Jr. – Wall Street bankier og Mussolini-financier.

Luk Wall Street ned
Selv forud for sin første dag som præsident var FDR hensynsløs mht. Wall Street, både med personerne og med deres kultur. Efter FDR's valg blev daværende assisterende statsadvokat for Manhattan-distriktet, Ferdinand Pecora⁴, udnævnt til tredje og sidste chefrådgiver i en Særlig Senatskommission til undersøgelse af de korrupte bankpraksisser, der førte til krakket i 1929. Pecora gik frem med afsløring af Wall Streets systemiske, kriminelle bedrageri ved at indlede undersøgelser imod de skyldige hovedpersoner: Charles Mitchell, præsident for National City Bank – dengang nationens største bank – og som rent faktisk blev arresteret og tiltalt; J.P. Morgan, jr. fra J.P. Morgan og Co.⁵; og Richard Whitney, præsident for New Yorks Aktiebørs. Scenen var sat for FDR's landsdækkende og revolutionerende tilbagevenden til et banksystem i traditionen efter Hamilton, efter FDR's indsættelse.

Og dog blev FDR næsten dræbt i et mordforsøg i Miami, blot tre uger før sin indsættelse – og dernæst, blot en uge senere, blev en landsdækkende bankpanik anstiftet, der tvang de fleste af bankerne i hele landet til at lukke på grund af manglende likviditet. Tilsammen udgjorde disse to anslag et åbenlyst forsøg på at afbryde FDR's præsidentskabs normale forløb – svarende til det planlagte mord på Abraham Lincoln på et tog gennem Baltimore på vej til hans

³ Labor Day, Arbejdernes Dag, er i USA en helligdag, der fejres den første mandag i september, til ære for den amerikanske fagbevægelse og det bidrag, som arbejdere har ydet til landets styrke, rigdom og velfærd. Begyndte i slutningen af 1800-tallet.

⁴ Se: »Afsløret af Pecora-kommissionen«, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=8138>

⁵ Se: »Hvad helvede er JP Morgan Chase?«, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=8142>

indsættelse i Washington, samtidig med det planlagte angreb på Fort Sumter.

FDR traf omgående nødforanstaltninger, hvor han i sin indsættelsestale satte lighedstegn mellem den nu optrappede krise og en krigssituation, og hvor han identificerede finansierer og spekulanter fra Wall Street – der ikke var spor anderledes end fascisterne i Europa – som de kendte aggressorer og fjender, der skulle besejres.⁶

I et tilbageblik på denne udvikling, som den udfoldede sig fire år tidligere, sagde han i 1936, hvor han atter accepterede nomineringen til Demokraternes præsidentkandidat:

Disse økonomiske royalister klager over, at vi søger at vælte Amerikas institutioner. Det, de virkelig klager over, er, at vi søger at fratage dem deres magt. Vor troskab over for amerikanske institutioner nødvendiggør, at denne form for magt styrtes. Forgæves søger de at skjule sig bag flaget og Forfatningen. I deres blindhed glemmer de, hvad flaget og Forfatningen står for. De står, nu som altid, for demokrati, ikke tyranni; for frihed, ikke underkastelse; og imod både pøbelvældets diktatur, såvel som diktatur fra de overprivilegeredes vælde.

Tilbage i 1933 havde han, under sin første indsættelse, talt om dette samme forræderi inden for rammerne af den almengældende kultur, som han havde til hensigt at transformere ved at anspore til det amerikanske folks optimisme og forestillingsevne:

Rigelighed er anbragt på vort dørrin, men den generøse anvendelse af den vansmægter, med dens forsyning i sigte. Dette skyldes først og fremmest, at de, der hersker over udvekslingen af menneskehedens varer, er en fiasko gennem deres egen stædighed og inkompetence, og de har indrømmet deres fiasko og har abdiceret. De samvittighedsløse pengevekslereers handlemåde står anklaget ved den offentlige menings domstol, og menneskers hjerte og sind har forkastet dem.

Sandt nok har de forsøgt, men deres indsats har været støbt efter en udlevet traditions form. Konfronteret med mangel på kredit har de blot foreslået at låne flere penge. Frataget

profittens dragende magt, ved hvilken de får vort folk til at følge deres falske lederskab, er de tyet til formaningstaler, og plæderer gråd-kvalt om genoprettet tillid. De kender kun en egennyttig generations love. De har ingen vision, og hvor der ikke er nogen vision, går folket til grunde.

Vekselererne er nu flygtet fra deres højsæde i vor civilisations tempel. Vi kan nu føre dette tempel tilbage til de gamle sandheder. Målestokken for denne tilbageførsel ligger i graden af anvendelse af samfundsmæssige værdier, der er mere ædle end blot og bar monetær profit.

Lykke ligger ikke i den blotte besiddelse af penge; den ligger i glæden ved bedrifter, i fryden over skabende indsats. Glæden og den moralske stimulering ved arbejde må ikke længere blive glemt i det vanvittige jagt efter flygtig profit. Disse mørke dage vil være alle omkostningerne værd, hvis de lærer os, at vor sande bestemmelse ikke er at lade sig tjene, men at tjene os selv og vore medmennesker.

En erkendelse af falskheden i materiel rigdom som standard for succes går hånd i hånd med afvisningen af den falske overbevisning, at offentligt embede og en høj, politisk position kun skal vurderes ud fra en standard af fornem position og personlig profit; og der må gøres en ende på en adfærd inden for bankvirksomhed og erhvervsliv, der alt for ofte har sat lighedstegn mellem et betroet hverv og hjerteløs og selvisk forbrydelse. Intet under, at tilliden vansmægter, for den trives kun med ærlighed, ære, forpligtelsens ukrænkelighed, trofast beskyttelse og uselvisk optræden; uden disse ting kan den ikke leve.

Genoprettelse kræver imidlertid ikke alene moral. Denne nation kræver handling, og handling nu.

Og handle gjorde han. Med Undtagelsesbankloven af 1933 (Emergency Banking Act, EBA), som blev gennemført i løbet af en bankferie (»bank holiday«), der begyndte seksogtredivetimer efter hans indsættelse og varede i over en uge, tog FDR eksekutiv kontrol over nationens banksystem, og investeringer i afgørende beskæftigelsesområder, landbrug og udvikling af energi, blev snart sat i værk igen. EBA repræsenterede den form for eksekutivt lederskab, som Hamilton og ophavsmændene til vores Forfatning vidste, ville være nødvendigt under sådanne tvungne tilstande. Med sin vision om langsigtet udvikling, afsluttede FDR omgående Wall Streets

⁶ Det er velkendt, at J.P. Morgan, jr. ydede direkte lån til Mussolini, mens Prescott Bush fra Harriman bankinteresserne, og fader til præsident George H.W. Bush, ydede lån til Hitler.

kontrol over nationens finanssystem og genoprettede tilliden i en sådan grad, at indsættelser i bankerne steg, så snart bankferien var forbi.

Glass/Steagall-bankloven, der blev vedtaget tre måneder senere, i juni måned, var et *coup de grace* for Wall Streets dominans over det amerikanske banksystem og forhindrede Wall Streets evne til at dominere det kommercielle aspekt af USA's bankpraksis i de næste seksogtres år, indtil loven endegyldigt blev ophævet i 1999. Lovens genindførelse i dag ville være intet mindre end en kort klagesang for Wall Street, eftersom de sindssyge proportioner, efter hvilke de har belånt det aktuelle banksystems kommercielle værdipapirer til kriminel spekulation, i størrelsesorden langt overgår 1920'ernes niveau af kriminelt bedrageri. Loven ville først give Wall Street en passende, billig begravelse og ville dernæst frigøre vores nations produktive arbejdskrafts potentiale for fuld udblæsning, befriet for byrden af et sådant satanisk, spekulativt hasardspil.

Gennem kombinationen af disse to handlinger – først, Finansministeriets indgriben over for banksystemet for omgående at genoprette tillid til nationen (staten), og dernæst, den forudseende Glass/Steagall-lov, der i generationer genindførte Hamiltons forfatningsmæssige princip om Det almene Vel – er vi i dag i besiddelse af de mest virkningsfulde og afgørende midler til at forhindre den amerikanske økonomis totale bankerot, og genindføre investeringer i afgørende beskæftigelses- og udviklingsområder. I en tid, hvor vi er vidne til den igangværende disintegration af Wall Streets transatlantiske system, vil manglen på disse handlinger, eller deres gennemførelse i en formindsket grad, omgående udgøre en fare for vores nations økonomisk og åndelige velfærd.

Forøg arbejdskraftens produktive evne

FDR begyndte i sit embede vel vidende, at vi måtte genoprette det amerikanske folks selvtillid, ikke bare for at standse panikken, men, hvad der var allervigtigst, for at atter at involvere befolkningen i processen med selvudvikling såvel som selvstyre. Han taler direkte til det amerikanske folk om begge disse spørgsmål i sin anden »samtale omkring pejsen« den 7. maj 1933:

Om selvstyre:

Kongressen, og når jeg siger Kongressen, mener jeg medlemmer af begge politiske parti

Overvandringsanlæg under konstruktion af Civilian Conservation Corps i Idaho i 1941.

er, forstod dette fuldstændigt og gav mig generøs og intelligent støtte. Kongressens medlemmer erkendte, at normale tiders fremgangsmåder i en nødsituation måtte erstattes af fremgangsmåder, der passede til øjeblikkets alvorlige og presserende krav. Ingen opgivelse af magten fandt i realiteten sted; Kongressen bevarede fortsat sin forfatningsmæssige myndighed, og ingen har det mindste ønske om at ændre balancen i denne myndighed. Det er Kongressens funktion at beslutte, hvad der skal gøres, og at udpege det passende middel til at udføre dens vilje. Denne politik har den strengt holdt sig til. Det eneste, der er foregået, er, at den har bemyndiget præsidenten til at være det middel, der skal gennemføre visse af Kongressens mål. Dette var forfatningsmæssigt korrekt og i overensstemmelse med tidligere, amerikansk tradition.

Om den omgående genoprettelse af evnerne til selvudvikling:

For det første giver vi mulighed for beskæftigelse til en kvart million af de arbejdsløse, især unge mænd, der har forsørgerpligt, inden for skovdrift og arbejde til forebyggelse af oversvømmelser. Dette er en stor opgave, for det betyder at føde, klæde og yde omsorg til næsten dobbelt så mange mænd, som vi har i selve den regulære hær. Med skabelsen af dette civile bevarelses- og beskyttelseskorps (af nationens naturlige ressourcer, -red.), slår vi to fluer med ét smæk. Vi forøger klart værdien af vore naturlige ressourcer, og for det andet

afhjælper vi en betydelig mængde konkret nød. Denne store gruppe af mænd er gået ind i deres arbejde på ren frivillig basis, der er ingen militæruddannelse involveret, og vi bevarer og beskytter ikke alene vore naturlige ressourcer, men også vore menneskelige ressourcer. En af de store værdier ved dette arbejde er det faktum, at det er direkte og kun kræver mellemkomst af meget lidt maskinel.

For det andet, så har jeg anmodet Kongressen og har sikret mig handling til et forslag om at sætte de store områder ved Muscle Shoals,⁷ som ejes af staten, i arbejde efter mange års unyttig passivitet, og sammen med det, en bred plan for forbedringen af det udstrakte område i Tennessee-dalen. Det vil forbedre hundrede tusinder af folk velbefindende og lykke, og de gavnlige følgevirkninger vil nå ud til hele nationen.

Dernæst står Kongressen umiddelbart foran at vedtage love, der vil give stor lindring for vore landmænds og husejeres vanskeligheder med betaling af ejendoms lån ved at sørge for afhjælpning af den gældsbyrde, der nu vejer så tungt på millioner af mennesker i befolkningen.

Vort næste skridt i at søge omgående nødhjælp, er et tilskud på en halv milliard dollars for at hjælpe delstater, amter og kommuner med deres forpligtelse til at tage sig af dem, der har behov for direkte og omgående nødhjælp ...

Vi påtænker at anmode Kongressen om love, der gør det muligt for regeringen at iværksætte offentlige arbejder, der således direkte og indirekte stimulerer beskæftigelse for mange andre i velovervejede projekter.

Herudover arbejdes der med lovgivning, der på en langt mere fundamental måde indvirker på vore økonomiske problemer ... Graden af lovgivningens anvendelse vil helt afhænge af, hvad fremtiden bringer.

Han fordømte også tilhængerne af Konføderationen, der stadig løb grassat, som de også gør i dag, over national udvikling efter Hamiltons idéer:

Alt dette er for en stor del forårsaget af en komplet mangel på planlægning og den totalt manglende forståelse af faresignalerne, der er fløjet rundt lige siden afslutningen af Verdenskrigen ...

Det er fuldstændig forkert at kalde de forholdsregler, som vi har taget, for statskontrol over landbruget, statskontrol over industrien og statskontrol over transportsektoren. Det er snarere et partnerskab mellem staten og landbruget og industrien og transportsektoren, ikke et partnerskab om profitten, for profitterne ville stadig gå til borgerne, men snarere et partnerskab om planlægning og et partnerskab om sikringen af, at planerne gennemføres.

Lad mig illustrere dette gennem et eksempel. Lad os tage bomuldsindustrien ... De uretfærdige ti procent kunne producere varer så billigt, at de retfærdige halvfems procent ville blive tvunget til at imødekomme de uretfærdige vilkår. Det er her, staten kommer ind. Staten bør have retten, og vil få retten, efter at have undersøgt og planlagt en industri, til, med det overvældende flertal af denne industri, at forhindre uretfærdig praksis og håndhæve denne aftale gennem statens autoritet.

Og dog var FDR's største og varigste intervention imod Wall Street-konføderationen, og det, der blev det mest effektive, såvel som også det varigste af hans jobprogrammer betegnet med tre bogstaver – endda inklusive den allegoriske, og dog sande historie om Harry Hopkins, der opstillede et bridgebord i en gang og dernæst satte næsten femten millioner mennesker i arbejde – var Tennessee Valley Authority. Ikke alene på grund af dets statistiske og finansielle succes, men fordi det demonstrerer Roosevelts bredere engagement for den fysiske transformation af nationens økonomiske og kulturelle arbejdskraft. Havde han overlevet til efter krigen slutning, ville lignede og endnu større projekter være blevet vedtaget, som vi så det med det revolutionerende Manhattan Projekt under krigen, og med Eleanor Roosevelts støtte til præsident Kennedys forhåbninger til Apolloprojektet, hvor begge disse projekter i høj grad var afhængige af de videnskabelige og industrielle færdigheder, der blev udviklet med TVA.

TVA blev sat i gang som en del af de Første Hundrede Dage den 18. maj 1933, men, som mange af FDR's New Deal-projekter, inklusive St. Lawrence-søvejen og Boulder Dam-projekterne – dvs., tre af de »Fire Hjørners«-vandkraftprojekter – så var det en integreret del af hans forpligtende engagement for at omvælte landets kulturelle og økonomiske forfald så tidligt som i 1929, mens han var guvernør i New York, hvis ikke tidligere. TVA's succes er umulig at indfange fuldstændigt i forbindelse med denne artikel, og dog kan man, og uden større vanskelighed, hævde, at det stadig, endnu i dag, er det

⁷ Et område omkring byen Muscle Shoals i det nordvestlige Alabama, på Tennessee-flodens sydlige bred.

Nationens andet kernekraftværk, Brown's Ferry, bygget af TVA.

mest succesrige, økonomiske projekt, der nogen sinde er iværksat! Med transformeringen af et område, der selv inden den Store Depression var kendt for sin dybe fattigdom, hævdede TVA et af de mest stillestående områder i det gamle Konføderations-system op til at være et af de mest produktive områder inden for landbrug, industri, videnskab og energiforsyning. Der er få nationer, der ikke har sendt ingeniører og politiske planlæggere til TVA for med egne øjne at måle dets mirakelsucces.

I 1942 blev TVA hjemsted for den anden, succesfulde kernereaktor, der nogen sinde er bygget. Manhattanprojektet var blevet integreret i TVA, takket være TVA's rigelige elforsyning og industrielle kapacitet. Senere tilsluttede Oak Ridge National Laboratory sig det som en national uddannelsesfacilitet for udvikling af kernereaktorer. Rent essentielt var TVA intet mindre end en transformation af den menneskelige art, fra at være det stillestående, fattige, sydstatslandbrug til livets almene opretholdelse, og til at være avantgarden af videnskabelig forskning og indbegrebet af modellen for nonlinear, universel, menneskelig udvikling.

Det var, hvad FDR's plan gik ud på. En lignende pointe kunne fastslås med hensyn til udviklingen af Boulder-dæmningen og Grand Coulee-dæmningen for udvikling af vand og energi i den vestlige del af USA. Kun denne rapport's begrænsninger forhindrer en yderligere demonstration af FDR's brede vision om den menneskelige arts potentiale og den rolle, som lederskab spiller som middel til succes inden for lignende bestræbelser.

At anspre til det skabende geni

Det er kommet denne forfatter for øre, at en af FDR's skoleopgaver præsenterede et forsvar for den engelske poet og politiske tænkter Percy Bysshe Shelley, især for dennes videnskabelige anskuelse af det menneskelige, såvel som Skaberens, intellekt eller sind, i modsætning til formalistens beskyldning om, at han skulle være en eller anden depraveret tilhænger af ateisme. Dette ville ikke være overraskende. Det ville også være korrekt for så vidt angår Shelleys personlige, universelle anskuelse. (Harry Hopkins, FDR's nærmeste og meste betroede medarbejder under hele hans præsidenttid, var også en hengiven fortaler for både Shelley og Keats.)

Det er ikke muligt for en empiriker at fatte de midler, ved hvilke FDR præsterede sine Første Hundrede Dage, selv om kendsgerningerne bestemt taler for sig selv som en imponerende, fysisk bedrift. En matematiker ville blot se en liste af handlinger, og fuldstændig gå glip af den fysiske transformation. Det, FDR opnåede, var intet mindre end den Tredje Amerikanske Revolution – den første anført af George Washington og Alexander Hamilton, og den anden anført af Abraham Lincoln og Ulysses S. Grant, hver og én fra Manhattans uigennemtrængelige bastion imod Wall Streets og Sydens slaveejere.

Som en del af sin indsats for at skabe et økonomisk genrejsningsprogram i FDR-stil, hvor der lægges særlig vægt på et nyt, eksekutivt lederskab (dvs. præsidentskabet)⁸, har Lyndon LaRouche understreget, at sådanne former for politik stammer fra menneskets evne til foregribende handling. At gribe forebyggende ind over for Wall Streets fascisme og udslettelsen af det transatlantiske finanssystem med Glass-Steagall.⁹ At gribe forebyggende ind over for den stillestående, »grønne« politiks befolkningsreduktion¹⁰ med en galaktisk tilgang til naturlige ressourcer, inklusive nye kilder til nedbør.¹¹ At gribe forebyggende ind over for det praktiske, det matematiske og det verdslige, når de skabende opdage-

⁸ Se: »Det kommende overgangspræsidentskab under Glass-Steagall«, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=7419>

⁹ Se: Lyndon LaRouche »Fire Nye Love til USA's omgående redning«, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=1460>

¹⁰ Se: »Den britiske kongefamilies plan om at skruer verden tilbage til stenalderen«, o.a. <http://schillerinstitut.dk/si/?p=7227>

¹¹ Se: »Et nyt perspektiv for ferskvandskrisen i USA's vestlige stater«, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=6247>

sers og indsigtens dybe og imperative evner er de mest afgørende for en sluttelig succes.¹²

Dette forstod FDR og hans nærmeste klike af rådgivere, såsom Harry Hopkins og Eleanor Roosevelt, for, hvor vigtig for vores generelle succes, fjernelsen af Wall Street end er, og hvor vigtige, investeringer i nødvendige, storstilede udviklingsprojekter end er, – så er dog inspirationen fra de menneskelige evner til at gøre opdagelser den mest afgørende virkning, og den, der har størst varighed. Den er, i sin essens, både midlet og målet.

De kunstnere, forskere og politiske ledere er sjældne, der opdager, at deres egen, personlige mission er intet mindre end menneskehedens almene udvikling. At deres eget arbejde, hvad enten inden for musik eller kunst, videnskab eller statsmandskunst, med voksende fokus er inspirationen for og udviklingen af menneskehedens skabende evner. Denne ædle lidenskab ses i Johans Brahms store slutværker, der blev skrevet, da FDR var dreng – i den klassiske dirigent Wilhelm Furtwänglers¹³ kamp, Furtwängler, der ikke alene modstod den fascistiske kultur i samvirke med FDR's præsidentskab, men som også fortsatte FDR's kamp imod nazisterne og Wall Street-fascisterne, selv efter krigen, med sin bemærkelsesværdige indsigt i de store værker af sådanne som Beethoven, Schubert og Brahms – eller det ses i den kun tre år ældre Albert Einstein, der med videnskabelig hengivenhed gik imod matematiske formalister og det, der er værre. Dette var også FDR's hengivenhed, opdager man, i hele hans liv. Han spurgte, »Hvad er meningen med mit liv?«¹⁴, efter, at han blev syg af polio og overvandt enorme fysiske udfordringer, før han blev New Yorks guvernør, og dernæst præsident.

Inden for den lille kreds af sine livslange rådgivere, især Eleanor, var dette en drivende faktor i deres succes, både i de Første Hundrede Dage og hele vejen igennem, fra triumfen over fascismen og genrejsningen af national udvikling, til deres forpligtende engagement over for Imperiet, inklusive den planlagte uafhængighed for Kina, Indien og alle kolonier, og til et nyt system med global udvikling

FDR med en af sine nærmeste medarbejdere, hustruen Eleanor.

under De forenede Nationer og Bretton Woods-systemet.

Den fejlslagne opfyldelse af FDR's arv, og sikringen af hans bestræbelsers sluttelige succes på global skala, skyldtes således ikke kun Harry Trumans forræderi eller Wall Street-forræderne. Det skyldtes tabet af denne højere hengivenhed, til hvilken FDR havde helliget sig, og det er netop dette, der må genoplives. Det er den hengivenhed, Lyndon LaRouche helligede sig til fra den dag, han hørte om Roosevelts utimelige død. Det må også være en ny regerings hengivenhed, og det må være vores nations og hendes sandeste borgeres mission.

I slutningen af sin novelle indfanger Shelley egenskaben ved det historiske øjeblik, i hvilket vi nu befinder os, og som FDR gjorde dengang:

Den mest ufejlbarlige budbringer, ledsager og tilhænger af vækkelsen af et stort folk til at udvirke en gavnlig forandring af anskuelse eller institution, er poesi. I en sådan tid er der en akkumulering af den kraft, der ligger i at kommunikere og modtage dybe og lidenskabelige idéer om menneske og natur. De personer, i hvem denne kraft bor, kan ofte, for så vidt angår mange sider af deres natur, have liden synlig overensstemmelse med denne godhedens ånd, for hvem de er tjenere. Men selv mens de benægter og afsværger, er de dog tvunget til at tjene den magt, der sidder på deres egen sjæls trone. Det er umuligt at læse de mest fejrede, nutidige skribenters kompositioner uden at blive slået af det elektriske liv, der brænder i deres ord. De måler omkredsen og lodder dybderne af den menneskelige natur med en omfattende og altgennemtrængende ånd, og de er måske selv de mest alvorligt overraskede over dens manifestationer; for det er ikke så meget deres ånd, men tidens ånd.

¹² Se: Helga Zepp-LaRouche: »En hyldest til Nicolaus af Cusa – En dialog mellem kulturer«, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=5039>

¹³ Se: »Furtwänglerprincippet – At trods de sansebase-rede erfarings slaveri«, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=3282>

¹⁴ Se: »Hvad er meningen med det menneskelige liv? Hvad var Jeanne d'Arcs og Nicolaus Cusanus' mission?«, <http://schillerinstitut.dk/si/?p=5440>

Poeter er ypperstepræster for en inspiration, der ikke forstås; spejle for de gigantiske skygger, som det fremtidige kaster på det nutidige; ord, der udtrykker, hvad de ikke forstår; hornene, der synger til kamp, og ikke føler, hvad de inspirerer til; indflydelsen, der ikke selv bevæges, men bevæger. Poeter er de ikke anerkendte lovgivere i verden.

I Shelleys konklusion kan man høre, hvad FDR havde hørt, da han læste denne kendte passage og konfronterede, og måske overraskedes lidt over, sin store mission og den magt, der nu var til rådighed. Vil vi gøre en ende på det sataniske angreb på vort folk, og på alle folk – vil vi indgive deres legemer, såvel som deres sjæle, kraft, og inspirere deres skabende ånd? Hvis vi overvejede det indhold, med hvilket FDR gik frem med sit præsidentskabs indledende lancering, uden at overveje en sådan hengivenhed, så ville vi blot betragte skyggerne af de evner og principper, ved hvilke menneskeheden gør fremskridt. Hvis vi skal lykkes med vore bestræbelser, må vi række bag om disse skygger og demonstrere den menneskelige ånds unikke karakter, som et princip om skabende handling. Deri ligger essensen af FDR's Første Hundrede Dage og hans præsidentskabs revolutionerende kraft.

BILAG 1: Genoplivelsen af Hamiltons Manhattan-projekt, dengang og nu

FDR, der var en hengiven familiehistoriker, kendte udmærket sin egen forfader Isaac Roosevelts forhold til Hamilton, og han ikke alene forsvarede Hamilton personligt i sin seniorafhandling ved Harvard, men gik så vidt som til at angribe Wall Streets klare og ondsindede forsøg på at udbrede den slavebaserede Konføderation til hele nationen.

I sin Harvard-afhandling skrev han, faktisk i 1901, det år, McKinley blev myrdet:

Washington, den første præsident under Forfatningen, gjorde Hamilton til finansminister – den største af regeringsafdelingerne. Som han havde stabiliseret spørgsmålene om Statsministeriet, således ordnede han nu landets finanser, og det var impulsen fra ham, der for alle tider fjernede risikoen for staternes disintegration.

Der var ingen, der bedre forstod betydningen af denne solidaritet end Aaron Burr, der, besejret i kampen mod Jefferson om præsidentskabet, for en stor del gennem Hamiltons indsats, i denne større, finansielle sikkerhed så

sin drøm om at etablere en Nordlig Konføderation blive forvist.

FDR fulgte dernæst i Hamiltons fodspor og gik ud af Columbia College før tiden for at påbegynde sit politiske engagement med at redde nationens økonomiske og kulturelle liv.

Så det burde ikke være nogen overraskelse, at Roosevelts nærmeste medarbejdere, såvel som hans ledende, politiske operatører, var del af Hamiltons Manhattan og delte Roosevelts forpligtende engagement lige fra starten af hans politiske liv, og med hans videre karriere som guvernør for New York og igennem hele hans præsidentskab.

Eleanor Roosevelt, Harry Hopkins, Frances Perkins, Louis Howe og Ferdinand Pecora er blot nogle få af de kendte New Yorkere, der samarbejdede med FDR om at genoplive de sande Forenede Stater og befri det fra lænkerne af Wall Streets Konføderation.

Og således er det atter i dag, fra Hamiltons Manhattan, nu med LaRouche Politiske Bevægelse, at vi former det snarligt opstående præsidentskab hen imod en ny, FDR-inspireret genrejsning.

BILAG 2: Roosevelts Undtagelsesbanklov af 1933

Her følger relevante afsnit af undtagelsesbanklovgivningen af 1933:

»Under en sådan undtagelsesperiode, som præsidenten af De forenede Stater måtte fastsætte ved dekret, kan ingen bank, der er en del af Federal Reserve-systemet, foretage nogen banktransaktioner, undtagen i en sådan grad og underkastet sådanne reguleringer, begrænsninger og restriktioner, som måtte blive foreskrevet af Finansministeriet, med præsidentens godkendelse ... «

»Når som helst Banktilsynet skønner det nødvendigt for at bevare en banks aktiver på vegne af bankens indskydere og andre kreditorer, kan det udnævne en bobestyrer for denne bank og af denne bobestyrer kræve sådanne obligationer og værdipapirer, som Banktilsynet måtte skønne nødvendigt ... «

»Banktilsynet bemyndiges og gives herved magten til, med Finansministeriets godkendelse, at foreskrive sådanne love og forordninger, som det måtte skønne nødvendige for at gennemføre bestemmelserne i dette dokument.«

Denne artikel fremkommer første gang i EIR, 4. sept. 2015. Artiklen har ikke tidligere været udgivet på dansk.